

הנה על פי המבואר לעיל בענין שעירי יום הכפורים וכבשי מצורע וצפורי מצורע היה מקום לומר שהכתוב "שְׁנַיִם" האמור בכבשי תמיד, בא ללמד, שמצווה שיהיו שניהם שווים, [ומתוך כך שנאמר מספר פעמים "הַכֶּבֶשׂ" סתם, היינו למדים שאין הדבר מעכב].

אולם באמת אין הדבר כן, שהרי לא מצאנו מי שיאמר, ששני כבשי התמיד צריכים להיות שווים.

ולפיכך אמרו, שהסיבה שנאמר בהם "שְׁנַיִם", לסמוך זאת למילה הבאה, "שְׁנַיִם לַיּוֹם", ללמד, שיש לשחוט כל כבש כנגד היום, כלומר כנגד אור השמש^א.

ואם כן, מאחר ששחיטת התמיד היא בצפון המזבח, כדין שחיטת קדשי קדשים, שנאמר בהם, "וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה" (ויקרא א' י"א), תמיד של שחר היה נשחט מצפון המזבח בצד מערב^ב. ותמיד של בין הערביים היה נשחט מצפון המזבח בצד מזרח^ג.

ומצפון המזבח היו בקרקע העזרה עשרים וארבעה טבעות גדולות, שהיו מכניסים בהן את ראש הקרבנות, לשחטם, ששה סדרים של ארבע טבעות^ד, ולא היו שוחטים את התמיד בטבעות השורה הסמוכה למזבח, אלא בטבעות השורה השניה^ה. **תמיד של שחר בטבעת מערבית של שורה שניה. ותמיד של בין הערביים בטבעת מזרחית של שורה שניה.**

^א תימה לי, אכתי "שנים" למה לי ... ויש לומר, אי לא כתיב "שנים", הוה דרשינן "ליום" אקרא דבתייהו ... "את הכבש אחד תעשה בבקר", כלומר כבש של בקר יש לשחוט כנגד היום, ותו לא ... להכי איצטריך למיכתב "שנים ליום" דתרוייהו כנגד היום. [תוס'].

^ב שהשמש באה מן המזרח, לפיכך מושכו השוחט לצד מערב, להרחיקו מן כותל המזרח בכל יכולת, מפני שהכתלים גבוהים והחמה שחרית בשיפולו של רקיע, וצל הכותל עומד כנגדה ... ופני השוחט וצואר הבהמה באלכסון לצד מזרחית צפונית שמשם השמש באה שחרית. [רש"י].

^ג בין הערבים כשהחמה באה מן המערב, מושך עצמו לצד מזרח בכל יכולת, ופניו למערב דרום באלכסון, שזריחת החמה באה משם. [רש"י].

^ד עשרים וארבעה כמנין המשמרות. [רש"י]. ובמסכת מידות פרק ג' משנה ה' מבואר, שנחלקו בזה תנאים, אם היו ששה סדרים של ארבע טבעות, או ארבע סדרים של שש טבעות, והצירוף הוא כדעה הראשונה.

^ה וטעמא דטבעת שניה לא ידענא, ואני שמעתי **כדי שתהא הראשונה מסייעתו להאזה בה רגלי הבהמה**, שלא תהפך. [רש"י]. נראה לי דמן הדין היה לו לשחוט על טבעת ראשונה, אלא לא רצו להקריבו כולי האי למזבח בלי הפסק, **גזירה שמה יטיל גללים**. [תוס'].